

VIII Jornada d'Activitat Física i Esport als Centres Penitenciaris

Si les cames no poden, fes-ho amb les ales!

7 d'octubre de 2016

Taula rodona *Per què jo?*

Anty Garcia
Carles Rexach
Andrés Fernández
Rafael Arnaiz
Enric Sebastiani
David Garcia

Comença en Sebastiani, confessa que no coneixia l'Anty abans d'avui, però que el que ha vist al vídeo (s'ha projectat just abans d'iniciar la taula rodona) l'ha commogut per la generositat que respira i la força interior que traspua. Veu que l'Anty, com tothom que fa esport, «busca estímuls per continuar endavant».

Per què jo?

I ara què?

Generositat

Força interior

VII Jornada d'Activitat Física i Esport als Centres Penitenciaris

07.10.2016

“Dejarse hundir es muy sencillo. Basta con pararse y dejarse llevar. Buscar excusas baratas para uno justificar su hundimiento no me sirve. Hay que buscar estímulos para seguir adelante”
(Anty García)

“En un partit de futbol cal adaptar-se al rival que tens davant i veure la manera de guanyar-lo”
(Ignasi Taló, Brafa)

Força interior

“El fútbol me ha dado una fuerza impensable”
(Anty García)

VII Jornada d'Activitat Física i Esport als Centres Penitenciaris 07.10.2016

"El niño tiene que ser niño y disfrutar de su niñez; y si es mediante el fútbol, que sea niño jugando al fútbol" (Anty García)

Generositat

"El fútbol es ilusión"
(Anty García)

"Los chavales todos quieren ganar, pero hay que hacerles entender que lo básico es que sean felices haciendo el deporte que les guste. Y da igual el resultado, que cuando acaben, tengan ganas de que llegue el próximo sábado para volver a disputar un partido, que es lo que realmente les hace ser felices" (Anty García)

VII Jornada d'Activitat Física i Esport als Centres Penitenciaris 07.10.2016

Com es mesura l'èxit d'un tècnic esportiu?

Quines han de ser les prioritats que s'ha de marcar un tècnic esportiu?

Com hauria d'actuar per potenciar valors positius?

Quina capacitat real d'influència té el tècnic esportiu?

Quin és el tipus de tècnic que preferixen els jugadors?

Què ensenya l'esport i/o l'entrenador?

Què ensenya realment l'esport?

Tots els esports i/o els tècnics transmeten el mateix?

L'esport treu el que un és o un fa l'esport com és?

L'esport ens pot ajudar a afrontar millor la vida?

Pot ser l'esport una força màgica?

VII Jornada d'Activitat Física i Esport als Centres Penitenciaris 07.10.2016

En Carles Rexach, Charlie, respon a la pregunta *Què és un bon entrenador?*: diu que quan entrenes menuts no es tracta només de fer gols, cal guanyar en valors, en companyonia, alegrar-se per l'altre, «si jo jugo que l'altre no em foti...». Cal tenir valentia per conèixer-se les virtuts i els defectes. Ell, que va ser entrenador de l'Anty quan era un adolescent, diu que entrenar nois de 14 a 16 anys és molt enriquidor, perquè encara «et creuen» i els pots transmetre valor; per això diu «El Barça ha funcionat aquests anys perquè té jugadors de la pedrera».

En Rafael Arnaiz i l'Andrés Fernández són companys de l'Anty a la Fundació BRAFA. El coneixen de fa temps i expliquen com, a poc a poc, se li va anar notant la malaltia. En Rafa explica que al principi l'Anty ho intentava dissimular, però cada vegada jugava pitjor, feia més males jugades..., fins que un dia els va explicar que patia ELA, i des de llavors va començar per a ell una nova vida que ni tan sols imaginava. L'Andrés afegeix que ells no són professionals, però gaudeixen molt jugant a futbol amb els amics.

L'Anty s'ha emocionat un parell de vegades i no ha pogut respondre les preguntes que li han fet. El seu germà David, al seu costat, s'encarrega de fer-li saber que no s'ha d'amoïnar, que parli quan ell vulgui. A primera fila hi té la família, la mare, emocionada, i l'esposa, que és qui al matí l'ajuda a llevar-se i li dóna l'empenta que li falta quan defalleix. No és fàcil lluitar amb aquesta malaltia, i estar envoltat de la família és una gran ajuda, sens dubte.

Entre el públic algú li pregunta què li dóna forces cada dia per llevar-se. Ell diu que no té cap sentit quedar-se parat pensant, per això fa l'esforç de llevar-se, encara que li costa, i assegura que el seu objectiu és «seguir endavant». El seu germà afegeix que ara és més crític que abans i s'adona com «petits problemes de vegades els fem grans».

En un moment de la seva vida a l'Anty li diuen que no seguirà al Barça, no en primera línia, són molts els que no arriben a ser escollits i molt pocs el que ho aconsegueixen. Una persona del públic demana a en Charlie que expliqui què fa que un esportista sigui d'elit. Ell explica que, fet i fet, «cal ser egoista, és una lluita amb un altre i has de tenir el convenciment de les teves possibilitats. La base és la mentalitat».

L'Anty afegeix que «hauria d'haver estat més egoista, pensar més en mi», però que va continuar endavant fins que va perdre la il·lusió per estar al Club i va marxar fora. Allà va recuperar la il·lusió de seguir treballant en el món del futbol, a la BRAFA, i fins avui mateix.

A la cloenda de la Jornada l'Anty ha de marxar perquè té entrenament i no se'l vol saltar!

En Xavier Buscà, en la seva intervenció, demana als tècnics esportius que mirin d'esforçar-se per arribar als interns de presons que encara no fan esport i que intentin habitar-los a fer les dues hores i mitja a la setmana «de què parlava l'Emma en la seva ponència».

Segons la [Plataforma d'Afectats d'ELA](#), l'esclerosi lateral amiotròfica és una malaltia neuromuscular en que es produeix la degeneració selectiva de motoneurons, aquelles implicades en el moviment voluntari. La conseqüència és una debilitat muscular progressiva

que avança cap a la paràlisi total del malalt, que va veient afectada també la capacitat per parlar, mastegar, empassar i respirar. Tanmateix la sensibilitat i la intel·ligència no es veuen afectades. L'esperança de vida després del diagnòstic és de 5 anys per al 80% dels pacients i l'evolució pot variar molt d'un afectat a un altre.

Si voleu saber més coses sobre l'ELA podeu consultar la pàgina web de la Plataforma:

<http://www.plataformaafectadosela.org/acerca-de/>